

Dag 722 – zaterdag 20 december

We staan lekker vroeg op vandaag en trekken naar Terneuzen om onze huwelijksreis te gaan boeken. Lagun krijgt zijn gewone halsband aan in de hoop dat hij daarmee minder zal neuten wanneer we in het reisbureau zitten maar het mocht niet baten. Hij maakt ons duidelijk dat hij het niet eens is met onze plannen om nog eens op reis te vertrekken. Lieverd toch... we vertrekken pas over enkele maanden. Dan ben jij misschien al helemaal niet meer bij ons... die gedachte valt me even zwaar. Ik schud ze van me af en ga terug naar het genieten van mijn kereltje.

Vandaag is het kerstmarkt in Wachtebeke en Canisha staat er ook met een stand. Bart en ik gaan er helpen opzetten maar om er te geraken moeten we langs vele bomen en een grote eendenvijver. Gelukkig had ik Laguns harnasje bij. Hij is werkelijk niet te houden. Jagertje van me...

Terwijl we de stand opzetten mag Lagun in een bench wachten samen met Eager. Ik dacht dat hij dat wel fijn zou vinden maar niks blijkt minder waar. De muziek in de tent wordt al luid getest maar Lagun geraakt er moeiteloos bovenuit. Hij zit te huilen als een wolf in zijn bench, met Eager als de rust zelve naast hem... kereltje toch!

Ik zit net uit zijn gezichtsveld maar ik weet zeker dat hij me nog kan horen. Het stelt hem echter niks gerust en uiteindelijk geef ik toe: ik ga mijn kleine makker uit de bench halen en maak hem vast aan mijn stoel terwijl ik verder snoepzakjes knoop. Lagun verandert ogenblikkelijk terug in een happy-go-lucky hondje. Nieuwsgierig naar alles wat Annemie, Diane en ik doen (vooral wanneer we koffiekoeken eten als ontbijt) en behulpzaam om alles wat we laten vallen op te rapen (vooral kruimeltjes). Zo zien we 't graag. Zelfs wanneer Loki en Eager ook uit de benches worden gehaald en post mogen vatten aan de stand, blijft Lagun aan mijn zijde.

We doen een paar keer de toer van de markt zodra iedereen is opgezet, ook met Laguns gewone halsband, en overal krijgen we dezelfde respons: wat een knapperd, wat een lieverd, oh die kan je toch niet meer afgeven?!

Ik krijg het weer even wat benauwd bij het idee maar dan kijk ik vanuit de verte naar Katrien en Eager, naar Elien en Loki, ... en dan weet ik dat me dat wel zal lukken.

Even later komt Dominique met een hulphondje van Hachiko op bezoek aan onze stand. We wisselen de beste wensen uit en ... dan vliegt Lagun op Nachos... oh hij moet duidelijk niks hebben van de jonge Golden Retriever. Dominique en ik blijven er allebei kalm onder. Nachos is allicht wat te opdringerig en tja, moeten alle honden met alle honden overweg kunnen? Evenmin als alle mensen met alle mensen zeker? We kunnen ons gesprek rustig verder voeren maar moeten een zekere afstand respecteren tussen de twee viervoeters.

Het wordt best laat vandaag en ik zie aan mijn kleine man dat hij doodmoe is. We gaan zelfs niet te voet terug naar de parking maar nemen de huifkar die speciaal is ingehuurd om mensen naar de parking te vervoeren. Lagun kent dat nog van op het personeelsfeest van het BIPT van twee jaar geleden lijkt me. Hij kruipt rustig aan mijn zijde en gaat met zijn voorpoten op mijn knieën staan om alles mede gade te slaan. Onze medereizigers zijn wederom vertederd bij de aanblik en ik, ik krijg zelfs zoentjes!

Thuis schotel ik Laguns eten nogmaals voor. Op de kerstmarkt kon ik hem niet verleiden met zijn korreltjes met pens. En ook nu heeft meneertje geen appetijt.

Ik dring niet aan en laat de kleine rakker slapen.

Dag 723 – zondag 21 december

We zijn opnieuw vroeg wakker. Ik neem Lagun te voet mee naar de bakker en maak er een lekkere trainingswandeling van. Dit begint echt uitstekend te gaan. Oh wat zou ik dat graag eens zonder leiband proberen.

Deze namiddag gaan we naar een oldtimerbeurs. Het is pokkenweer buiten. Lagun mag mee. Ik wacht nog even met hem buiten op het gras om hem een hoopje te laten doen. Het is immers al een paar uur geleden dat ie heeft gegeten en hij heeft zijn behoefte nog niet gedaan. Maar er komt niks.

We gaan dan maar naar binnen op goed geluk. In de lange gang naar de ingang merk ik echter dat hij zijn typische zenuwachtige gesnuffel begint dat meestal een hoopje vooraf gaat. Ik ren met de kleine man naar buiten – opgehouden door de ellendig trage draaideur... Gelukkig hurkt het kleine grut niet daar ter plekke neer.

Maar hij gaat ook niet hurken op het gras. We wachten nog tien minuten en intussen wandel ik wanhopig op en af met hem. Ik wéét dat er iets klaar zit, ik zie het aan elke vezel van zijn lijfje. Maar hij weigert dienst. Ik wil geen risico's lopen en stop Lagun terug in de auto. We doen de beurs zonder meneertje. En gelukkig maar. Het stikt er binnen van de honden. We zouden geen rust hebben gehad. De beurs op zich valt ook dik tegen en we blijven niet lang.

Terug aan de auto treffen we een diep slapend platjasje aan. Ik laat hem nog even uit en Lagun laat het gedurende bijna twee volle minuten lekker stromen. Maar nog steeds geen worstje.

Op weg naar huis zien we dat de Makro een van zijn zondagse openingen heeft. We moesten er al een tijdje eens binnen springen voor cadeautjes voor onze Amerikaanse vrienden en beslissen om dat nu te doen.

We parkeren ver genoeg van de ingang en nemen Lagun mee. Hij doet niks van behoefte onderweg maar ik zie ook geen tekenen meer dat ie zou moeten. In de winkel is het werkelijk over de koppen lopen. Lagun plakt tegen mijn been achter de kar en doet alles wat ik vraag voorbeeldig. Iedereen is in volle adoratie. Op een gegeven ogenblik wordt er zelfs een soort van erehaag gevormd. Ik had niet roder kunnen worden denk ik met al die "wauws" en "wat is ie mooi" en "super dat je dat doet"... We zetten een mooie show op voor iedereen blijkbaar. Ook wanneer Lagun me dan plots toch ineens een andere kant op trekt. Wat heeft plots zo zijn aandacht getrokken?! Ik zie nog net een staart achter de andere rayon verdwijnen... nog een hondje? Ik stap snel door met de zenuwachtige Lagun en werk even verder op zijn aandacht die ik al gauw terug krijg. En dan zie ik het: vanachter het rek naast ons komt een dame piepen met een bruine labrador die een vestje van Hachiko aan heeft. Haha, wat een toeval. Ze profiteert er precies ook even van om op de aandacht van haar buddy te werken en wanneer ze ziet hoe goed Lagun en ik het doen, krijgen we dikke duim van haar uit de verte. Oh wat doet dat een deugd!

Voor we naar huis gaan, stoppen we nog even bij de moeke van Bart. Lagun staat te trappelen om naar buiten te lopen. Dat heeft ie wel verdiend: lekker rollen in dat heerlijke malse gras!! Wat een lol heeft hij daar toch telkens!

Dag 724 – maandag 22 december

Het hele weekend heeft Lagun niet gejammerd 's ochtends in zijn bench maar vandaag is ie daar terug om klokslag zes uur. Wat gebeurt er dan toch om dat uur?!

We moeten naar Brussel vandaag dus ik sta dan ook maar op 't gemak op.

Het wordt een heel rustig dagje. De meeste medereizigers en collega's zijn al met vakantie. Het weinige bezoek dat we krijgen in ons bureautje, krijgt dan wel meteen de volle lading van knuffels en gerollebol.

Ook 's avonds wordt het een saaie boel voor onze kleine vriend want Bart moet naar een vergadering en ik had ook al een afspraak. Sorry kereltje. Dat maken we goed!

Dag 725 – dinsdag 23 december

Zes uur... daar is ie weer. Met een zucht draai ik me om in mijn bed. Gelukkig laat Lagun me na een korte ballade wel voortslopen. Wanneer ik beneden kom zie ik echter wel een klein kwijlspeer liggen in zijn bench. Duidelijk wel stress gehad deze keer.

Hij eet flink en doet zijn ochtendoefening voorbeeldig.

Maar er ligt duidelijk een en ander op zijn maag want we krijgen een hele hoop kakjes vandaag. Toch niet ziek aan het worden hé kereltje?

Dag 726 – woensdag 24 december

Ik mag thuiswerken vandaag en omdat het vanavond kerstavond is, mogen we een paar uur vroeger stoppen normaal maar daar kan ik niet van genieten helaas.

Over de middag rijd ik snel even naar de bakker voor Barts moeke. Ik neem Lagun mee in de auto en daar lijkt hij wel tevreden mee.

Hij slaapt veel vandaag. Maar goed ook want vanaf vandaag komt Kasper opnieuw op logement bij ons. De jongens zijn allebei duidelijk in topvorm en ze rollebollen dat het een lieve lust is. Oh wat heeft hij die kleine lieverd gemist!

's Avonds vieren we kerst bij mijn ouders. Ook de mama van Bart gaat mee en onze twee jongelingen. Kasper houd ik bij ons in huis terwijl Lagun in de veranda en buiten in de grote tuin mag spelen met Belle en Zanouche. Ik neem Kasper af en toe mee naar buiten maar dan wel aan de lange lijn. Ik vrees immers dat zo een kleintje als hij wel eens zou kunnen ontsnappen door de omheining. Voor de andere drie zijn de openingen niet groot genoeg maar Kasper lijkt me inventief genoeg... Het is grote liefde met Belle en Lagun kijkt een beetje jaloers toe. Des te beter voor ons natuurlijk want zo komt Lagun zijn aandacht bij ons zoeken. ☺

Dag 727 – donderdag 25 december

We hebben er een rustige nacht op zitten. Iedereen was doodmoe toen we vannacht terug thuis kwamen.

Vandaag gaan we mijn oma bezoeken in het vakantie- en revalidatiecentrum waar ze kerst doorbrengt met haar broer en schoonzus. Lagun mag als assistentiehond mee naar de kamer waar we haar verrassen maar Kasper moet even wachten in de auto. Niet lang echter want meme is zo gelukkig dat ze meteen haar broer en diens vrouw optrommelt om een Irish coffee te gaan drinken in de cafetaria. Daar mag ook Kasper mee.

Lagun en Kasper stelen allebei de show. Ik doe snel Laguns jasje uit en laat de geïnteresseerden even hallo zeggen. Hun grote vriend wordt echter een mentaal gehandicapte man die achter ons met zijn familie aan de tafel zit. Hij houdt enorm van honden vertelt hij me en knuffelt zo graag. Ik laat hem doen en Lagun en Kasper wijken niet meer van zijn zijde. Zijn familie is me ontzettend dankbaar voor het mooie moment dat we hem bezorgen. En ik kan rustig genieten van een onbezorgd en mooi moment met mijn meme.

Meme logeert op het eerste verdiep en we nemen de lift naar boven. So far so good voor Lagun. Maar wanneer we daar op de 1^e verdieping aanbelanden en we uitkomen in een smalle gang met een doorkijk naar beneden, panikeert Lagun. Hij is doodsbang en het vergt al mijn overredingskracht om hem verder te laten stappen. Hetzelfde scenario doet zich voor op de trap met doorkijktredes. Dat zal dus ook het probleem zijn op mijn werk waar je naast de trap door de leuning naar beneden kunt kijken...

Vanavond komt er een tweede logé: onze kleine Zorra, de Sealyham. Ze hangt enorm aan haar baasje en is eerder gesteld op menselijk gezelschap dan op het gezelschap van haar soortgenoten. Daarom laat ik Lagun en Kasper ook buiten spelen wanneer haar baasje haar komt brengen. Pas wanneer haar baasje vertrekt, laat ik eerst Kasper bij haar. Geen probleem die twee. Ze snuffelen en gaan elk hun eigen weg. Tijd om jong geweld Lagun er bij te laten. Zelfde scenario: snuffelen en dat is het. Geen verdere interesse. Mooi zo. We gaan met zijn allen een lange wandeling maken. Niks zo goed om te zorgen voor het roedelgevoel als samen gaan trippelen.

Wanneer we na afloop rustig in de zetel genieten met Zorra op onze schoot en Lagun in de buurt komt, valt Zorra echter lelijk uit naar Lagun. Ja maar meisje, dat gaat hier zo niet hé. Je hebt geen alleenrecht op ons. Ik zet haar onverbiddelijk op de grond en negeer haar even. Ze zoekt haar mand op, Lagun komt nu even flossen bij ons en de rust keert terug. Geen vuiltje aan de lucht.

Dag 728 – vrijdag 26 december

Tegen alle verwachtingen in hebben we niemand gehoord vannacht.

Ik moet een ochtendroutinesysteem vinden. Eerst laat ik Zorra uit de bench en in de tuin. Ik weet niet hoe goed haar blaasje werkt... Zodra zij klaar is, mag ze terug binnen en gaan de jongens de tuin in. Daarna krijgen Lagun en Kasper eten elk in hun respectieve bench. Zorra eet alleen maar 's avonds en geniet van het moment om te komen snoezelen bij ons.

De spanning die gisteravond in huis hing, is helemaal weg vandaag. Lagun en Kasper spelen terug en Zorra begint zich op haar gemak te voelen. Ze loopt ongegeneerd overal te snuffelen en komt geregeld eens flokken bij ons op de schoot. Elke keer dat ze daarbij uitvalt naar Lagun, gaat ze van onze schoot af. Het is een slim meisje. Ze heeft het al snel door en gedraagt zich steeds socialer.

Het wordt een rustig dagje met een heerlijke lange wandeling 's middags.

Af en toe is er nog eens eentje jaloers maar steeds minder vaak en ik geniet met volle teugen van mijn huisje dat opnieuw is gevuld met viervoeters.

Dag 729 – zaterdag 27 december

We gaan met zijn allen naar de kerstmarkt in Gent vandaag. Normaal volgt er daar ook een groepstraining in de namiddag met Canisha dus we gaan al vroeg.

In Gent worden we echter verrast door buikloop van Zorra en een heuse sneeuwstorm. Het is berenkoud en de jongens mogen daar dan misschien geen last van hebben, wij dames des te meer.

We gaan even opwarmen in het pannenkoekenhuisje en ik ga er Zorra's poep schoonspoelen in de lavabo. Ze is me duidelijk dankbaar. Ze lijkt me geen koorts te hebben of ziek te zijn verder. Ik houd haar gewoon wat extra in de gaten. De hele middag trippelt ze moedig met ons mee en wacht ze braaf samen met mij en Lagun en Kasper terwijl Bart hier en daar een winkel induikt.

En dan krijg ik telefoon... Gerrit... om te zeggen dat niemand het ziet zitten om in Gent te trainen bij dit weer en dat de training in het centrum zal plaatsvinden. Verdorie, dat halen we nooit op tijd.

We passeren na de training wel nog even in het centrum om iedereen een gelukkig nieuwjaar te gaan wensen. Het wordt er een gezellige boel. Zorra en Kasper leren 'de bende' kennen en Lagun ravot lekker met Eager en Nouba. Nachos zit ook in de buurt maar dat wordt getolereerd deze keer.